

Το θέατρο ΠΡΟΣΑΣ

“ΦΟΥΣΚΟΘΑΛΑΣΣΙΕΣ,”

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΜΠΟΓΓΗ

Στο προηγούμενο σημείωμά μου γράφοντας για την τάση που παρατηρείται εδώ και κάμποσο καιρό στο θέατρό μας να ξαναγυρίσει στα παλιά, την χαρακτηρίζω για περίεργη θά'όμοιόλογησω εδώ πως ο χαρακτηρισμός ήταν άτυχος. Δεν είναι διόλου περίεργη αυτή ή «άναδρομή στο παρελθόν» αλλά πολύ δικαιολογημένη. Την διαπίστωση την έκανα βγαίνοντας από το θέατρο «Ρέξ» μετά από την παράσταση του ωραίου έργου του κ. Δημ. Μπόγγη «Φουσκοθαλασσιές». Ήταν κάτι παραπάνω από μια θριαμβευτική επάνοδο του εκλεκτού μας συγγραφέα, βεστρ' από μια μακρά, σχετικά, απουσία από τις μεγάλες μας σκηνές. Όσοι παρευρέθηκαν στην «πρώτη» το διαπίστωσαν απόλυτα. Και ήταν το κοινό εκείνο κατά το πλείστον άνθρωποι που είχαν ξαναδῆ το έργο όταν πρωτοπαίχτηκε. Και το ξανάβλεπαν τώρα με την ίδια, αν όχι και με μεγαλύτερη, ευχαρί-

στηση. Γιατί πρόκειται για ένα γνήσιο, πέρα για πέρα ελληνικό έργο, με ατμόσφαιρα και χρώμα ελληνικό, με τύπους ελληνικούς, με ζωή ελληνική. Δεν πρόκειται για έργο χυμένο στα γνωστά θεατρικά καλούπια: αρχή, μέση και τέλος, αλλά για ένα πίνακα με άδρες πινελιές, ζωηρά χρώματα και πολύ, παρά πολύ γαλάζιο φῶς. Βέβαια, οι «Φουσκοθαλασσιές» έχουν και τα ψεγάδια τους, μά είναι αυτά τόσο λίγα και ασήμαντα που να μην μπορούν να λιγοστεψούν το φῶς των αρετών τους. Ο κ. Μπόγγης είναι ένας μάστορας της σκηνικής τέχνης, κομψός, πλούσιος, σπιρτόζος, με σκηνική πληρότητα κι' ό,τι έδωσε ως τώρα στο θέατρο το πιστοποιεί, γι' αυτό κι' είναι πραγματική έλλειψη αυτή ή θεληματική του αποχή από το σανίδι της σκηνής.

Το έργο ανέβασθηκε και παίχθηκε περίφημα από τον θίασο της Κας Κοτοπούλη. Ο μοναδικός μας

Λογοθετίδης υπήρξε ένας άφογος καπετάν - Σφακιανός και συγχρότως μία αποκάλυψη για το δραματικό του ταλέντο. Δίπλα του ή Κα' Ελένη Χαλκούση έπαιξε με την γνώριμή μας τέχνη, την σκηνική αρτιότητα που την χαρακτηρίζει το ρόλο της καπετάνισσας και ο Στ. Βόκοβιτς, υπήρξε ένας υπέροχος Αύγουστος. Για τις τρεις κόρες του Σφακιανού, τις Δ/δες Κύρου - Λαμπέτη και Σκούρα, θά'πῶ μονάχα ότι ήσαν οι τρεις Χάριτες της βραδυάς. Πολύ - πολύ συμπαθητική και ή Δ/νίς Παπαδοῦκα ως 'Αγγελική. Ο κ. 'Αρης Βλαχόπουλος άπέδωσε με πολλή ευσυνειδησία και ζωηρότητα τον τύπο του Διονύση και μόνο ο κ. Δ. Μυράτ μάς φάνηκε κάπως «έκτός τόπου και χρόνου» με την άκαμψία του.

Τά δύο σκηνικά του κ. 'Ανεμογιάννη έξοχα. Είπαν τον καλλιτέχνη αυτό νεώτερο 'Αραβαντινό. Αυτό είναι αλήθεια. Στη δύναμη της έκφράσεως τουλάχιστο.

Β ΣΑΜΠΑΣ